

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Ηλιοτριβείο

ΚΩΣΤΑΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΣ

LIBRON
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

πρώτη έκδοση, Απρίλιος 2016

© Copyright 2016, LIBRON ΕΚΔΟΤΙΚΗ Ι.Κ.Ε. & Κώστας Μοναστήρας Αθήνα, 2016

ISBN 978-618-82421-1-1

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως ο νόμος έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, οπτικοακουστικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, μετάδοση, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Σειρά: Σύγχρονη Ελληνική Ποίηση

Κώστας Μοναστήρας, *Ηλιοτριβείο*

Επιμέλεια: Κωτόπουλος Η. Τριαντάφυλλος & Βακάλη Π. Άννα

Διόρθωση: Γιώργος Σπυράκης

Σελιδοποίηση & Εξώφυλλο: Μιχάλης Ζούπας - www.zoupas.gr

LIBRON Εκδοτική Ι.Κ.Ε.

Λουκιανού 25 & Χάρπτος, 106-75 Αθήνα, Τ. 210-3314105

eMail: info@libron.gr • website: www.libron.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΤΟΥ	13
Ηλιοτριβείο	15
Ροδιές	16
Ο τσαλαπετεινός των Πατνσίων	19
Μαζεύω	21
Γιατρός	22
Δισκοβόλος	23
Φθινάνθρωποι	24
Σπασμένοι ήρωες	26
Λέξεις σε ένα κορίτσι που μεγαλώνει	28
ΧΩΜΑΤΙΝΑ	29
Ίσως	31
Αλχημιστής	33
Μονάδα μέτρησης	35
Λίθοι	36
Μουλαράς	38
Χωλός	39
Ήλιοι άφωτοι	40
Κήποι	41
«Το δεύτερο της ζωής μου ταξίδι –Οκτώβριος 1922– Του Κώστα απ’ τα ψηλά»	42
ΝΕΡΕΝΙΑ	43
Αϊ-Λαν	45
Αύγουστος	47
Δεκαεξαύγουστος	48
Οδυσσέας	49
Μηνών ονόματα	50
Νυχτερινό	51

*Στην Ολυμπία, στον Θωδωρή, στη Μαριλένα
Στους εξ αίματος, στιγμών και χρόνων*

*Άλλαξαν ντύσιμο τα χέρια σου
χτες πλεχτά γύρω από μένα
σήμερα άφαντα
τα υφαντά σου άκρα
πάνω απ' το στέρνο μου.*

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΤΟΥ

Ψύχρανε απόψε
Μέσα, έξω
Γυρεύεις μια ματιά κι ένα σακάκι
Μόνος τις νύχτες περπατείς,
ψάχνοντας μέρες...
Κάποιον θα του 'πεσε θαρρείς
μια ηλιαχτίδα
ή ένα ρούχο κερασμένο απόψε.

Ηλιοτριβείο

Ανεβαίναμε σκοτεινοί
μας τράβαγε το φως
του καλού καιρού.
Παρατάγαμε κάτω
μολύβια, χαρτιά κι ανάσες.
Φεύγαμε πάνω ξέπνοοι και αβαρείς
με δυο χέρια ελεύθερα
για να μαζέψουμε ήλιο,
απ' τον δρόμο
απ' το χώμα
απ' το νερό.
Τον τρίβαμε πάνω στο κορμί μας.
Φεύγαμε κάτω ανασασμένοι και βαριοί
μας αγκύρωνε το σκοτάδι.
Να βρούμε τα μολύβια ψάχναμε,
κατά βάθος μας τράβαγαν.
Κατεβαίναμε φωτεινοί.

Ροδιές

Στα μέρη που μεγάλωσα τα αγόρια
γινόμασταν Πανάθες ή Απολλωνάκια
οι ροδιές στα περιβόλια γίνονταν όλες καρπερές
–ουδέποτε τα δέντρα χρειάστηκε να διχογνωμήσουν–
Οφείλω εδώ να ομολογήσω
ότι ο χριστιανισμός είχε περιορίσει
αυτούς που λάτρευαν ατόφιους τους αρχαίους θεούς,
ιδίως όταν φώλιαζαν σε χαμογηπεδάκια.
Κάποιοι ελάχιστοι φτιάξαν τεκέ για την ομάδα της Πόλης,
και οι πανταχού παρόντες –αλλά μειοψηφούντες τότε–
που πάσχιζαν να θρέψουν τα κοπάδια της θάλασσας
στα πολύβουα Πατήσια της στεριάς.
Με τα χρόνια, στο τέλος της Αχαρνών,
μπήκε και η επιτύμβια στήλη (ΕΔΩ ΤΕΛΕΙΩΣΕ Η ΑΘΗΝΑ!)
των συνόρων της πόλης
που όριζε τους εαυτούς μας ακρίτες –άκριτα–
των παραδόσεων που πέρναγαν από τα πόδια και όχι από τα
χέρια.
Το δικό μας διτζίμιν
κλώτσαγε τον ογκόλιθο-μπάλα
ψηλά στον χαμηλό ουρανό των οσίων Πατησίων.
Το εμμονικό μυαλό μου ψάχνει να εντοπίσει την ημερομηνία
που νίκησα στη δοκιμασία, παρουσία κριτών.
Όταν η δύναμη του ποδιού μου
έστειλε τον δερμάτινο-σφαιρικό μεγάλιθο
πολύ ψηλότερα από τους τσιμεντόλιθους που μας
περιχαράκωναν.

Η ανάγκη να επισκεφθούμε
 τους κοντινούς ναούς του ποδοσφαίρου
 ή τα ταπεινά ξωκλήσια του
 με οδήγησαν να μάθω τα ισοσκελή τρίγωνα βιωματικά.
 Ποδηλατώντας
 με έναν αναλογικό μετρητή αποστάσεων
 –κοντέρ για τους συμπαθούντες την οικονομία και τις δάνειες
 λέξεις–
 διαπίστωσα ότι η απόσταση του –ομοίως χαμηλού ύψους–
 πατρικού μου
 απέιχε τόσο από τη λεωφόρο των αστέρων
 όσο και από τον χωμάτινο, άφωτο δρόμο της Ριζούπολης.
 Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί η λεωφόρος της γυναίκας
 που έδιδωχνε τους άνδρες
 ήταν ο κόρφος που εμείς επιδιώκαμε να μας δεχτεί, περισσότερο.
 Βέβαια, γνωρίζοντας, πλέον, περί γεωμετρίας
 κατάλαβα ότι αυτό γινόταν επειδή ήμασταν αγόρια και όχι
 άντρες
 τότε.
 Με τα χρόνια το «διτζίμιν» μαράζωσε στις γειτονιές.
 Με τους καιρούς ο «γαύρος» έγινε πρώτη προτίμηση (ελέω
 κρίσης;) και στους τεκέδες μουρμουράνε δερβίσηδες από άλλες πόλεις.
 Τώρα στα χαμένα περβόλια βλασταίνουν κεραίες δορυφορικές
 και τα αγόρια, τα βράδια, δεν βρίσκουν χώμα να διώξουν από
 πάνω τους.
 Τα ποδήλατα εξακολουθούν να οργώνουν·
 αφήνουν ροδιές στην άσφαλτο,
 άκαρπες,

αρσενικές χωρίς σπυριά κόκκινα.

Αυτά φυτρώνουν στα πρόσωπα των αγοριών

κάτω απ' τα ροδιά φλούδια του προσώπου

που πεταλίζουν στη θάλασσα των αυτοκινήτων

και αδημονούν να γίνουν άντρες.

Χωρίς διτζίμιν αυτά.

Ο τσαλαπετεινός των Πατνσίων

Παλιά υπήρχαν πολλοί.

Με τους καιρούς λιγόστεψαν στις κορυφές της οροσειράς τσιμέντου.

Κατά πως λένε οι ορνιθολόγοι
έμειναν μόνο λίγοι.

Ακούστε την ιστορία ενός.

A) θεματική πρόταση

Ζούσε ψηλά, στην άκρη μιας ψηλής, αυστηρής πολυκατοικίας
τότε

τώρα

σάπιας και αποκαμωμένης

μειλίχιας και καμπουριασμένης.

Από τις πρώτες αυτή των Πατνσίων τότε,

τώρα στις κουφάλες της βρήκαν έτοιμη φωλιά

μεταναστευτικά πουλιά από την ανατολή,

κάποια από το νότο

που χάλασαν τον δρόμο για τα πίσω

αμφότερα.

Κάποια απ' τα ντόπια πετεινά –που κατοίκησαν τις φωλιές–
φύγαν με τον βοριά άλλων προαστείων

κι άφησαν τόπο στους νέους ένοικους

με άλλη λαλιά και σγουρή κώμη τούτοι

(Άνω Κάτω τα ιθαγενή πιπνά)

B) λεπτομέρειες (αδρομερής παρουσίαση κατασκευής φωλιάς)

Φαφούτες μπουλντόζες –φτώχια τότε και τώρα– γκρέμισαν τα
αγεωμέτρητα δέντρα,

(«μηδείς αγεωμέτρητος εισίτω» έγραφαν στο ραγισμένο κούτελό
τους),

ιδιοκτησία της: «Δημήτριος-Μιχάλης Μιχαλοδημητράκης & Υιός-Πτυχιούχων Ε.Μ.Π.-Κατασκευαστές φωλιών»

και έστψσαν αυτόχθονες μαστόροι τα ορθογώνια κουτιά που φώλιαζαν μέσα τους τα μεταλλαγμένα γεωμετρημένα δέντρα

(τα οποία πλανισμένα εισίτω).

Είχαν γίνει τραπέζια, καρέκλες, τραπεζαρίες, γραφεία...

βιβλιοθήκες με άτακτα γράμματα και λέξεις στα σπλάχνα τους (η αταξία κρύβεται μέσα στην τάξη λένε οι παιδαγωγοί, μη εδώδιμοι, ντόπιοι και αποικιακοί).

Πρώων ξύλα απελέκτα που παράτησαν την αλάξευτη ζωή τους για να αποκτήσουν βερνίκια, νοίκια, γωνίες και αγωνίες .

20

Γ) κατακλείδα

Εκεί, λοιπόν, στον τελευταίο όροφο, στο δώμα που φώλιαζε, σαν κυβισμένο καρούμπαλο, στην ταρατσα της πολυκατοικίας

έστψσε τσαρδί ο τσαλαπετεινός.

Με τον καιρό έμαθε να στρώνει το τσουλούφι του,

με μπόλικο νερό και ζελέ

και έτσι παράταιρος

ζούσε μέσα στην αγέλη με τ' άλλα ορνίθια.

Από τον πατέρα παρέλαβε φιλέ

για να στρώνει το τσουλούφι.

Αυτός όμως αντιδρούσε χαμογελαστός,

παραδομένος στη γέλη, στην τεχνολογία: από την εσπερία αυτή.

Μαζεύω

Μαζεύω
 τα περιστέρια στην τaráτσα
 του σπιτιού μου
 και τα ταΐζω με το χέρι.
 Έρχονται όποτε τα καλώ
 κι ας έχουν φτερούγες μεγάλες.
 Η τροφή παραμένει η ρίζα
 της αγάπης τους.
 Η πείνα ξεφυτρώνει ως
 ανάγκη και επιθυμία
 στα πλευρά τους.
 Δεν έχουν λεφτά για ν' αγοράσουν σπόρους.
 Τρώνε μανιασμένα.
 Αγαπάνε παθιασμένα τον καρποδότη.
 Όλα τα άλλα έρχονται
 ράθυμα, ακάλεστα,
 μαθημένα να τρώνε απ' το δικό τους χέρι.
 Περίεργα ακρωτηριασμένα
 έτσι που είναι δίχως χέρια
 αγαπάνε.
 Έρχονται όποτε τα καλώ
 και ας έχουν φτερά.
 Και αφού δεν έχουν χέρια
 για να με ελεήσουν
 μου δίνουν αφοσίωση...
 στο ραντεβού...